

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 319.

Anden Session.

83de Møde.

Onsdagen den 5te Februar.

(Fortsat.)

Minister **Clausen** (fortsat): Det danske Folks Stilling til den evangelisk-lutheriske Kirke har, som jeg ved andre Leiligheder har tilladt mig at erindre om, ikke i mindste Maade forandret sig ved Grundlovens Iigestilling af andre Troessamfund i borgerlig og politisk Henseende. Endnu bestandig er det saa smaa Brudstykker af det danske Folk, der slutte sig til andre Troessamfund end Folketjens, at den evangelisk-lutheriske Kirke med fuldkommen Ret kan kaldes Folketjens i Danmark. Saa længe dette Forhold bestaaer, ere de forskjellige afvigende Samfund at betragte som smaa Colonier, der til alle Sider ere omgivne af Folketjens og denne Kirkes Liv, et Liv, der, som jeg sikkert haaber, vil vinde i Friskhed og Frodighed netop ved Sammenstilling med og ogsaa tildeels ved Sammenstod med de afvigende mere eller mindre forskjellige Troessamfund. Det er saaledes — og det vil, som jeg haaber, fremdeles blive saaledes — vor Kirkes folkelige Liv, som endnu bestandigt maa betragtes som den egentlige Bærer og Nærer af det religiøse Liv hos de Enkelte; Folketjens vil fremdeles vedblive ad mangfoldige Veie at gjøre sin Indflydelse, sin Paavirkning gjældende, ogsaa hvor denne ikke ligefrem kan erfares og kjendes. Men jeg vil da spørge: naar Forældrene trække sig selv tilbage og give Afkald paa den naturlige Ret og Pligt at slutte Børnene til sig i religiøs Henseende, at lægge det religiøse Grundlag for deres aandelige Liv, ved at føre Børnene ind i deres eget Troesliv, er der da — i et Land, hvor Folket ikke befinder sig i religiøs Oplosningstilstand, men endnu danner en Heelhed — noget Andet naturligt, end at

Børn, som i deres egen Familie blive hengivne til religiøs Forsømmelse, blive optagne i Folketjens Pleie og Varetagt. En særdeles Vægt har endnu den Betragtning for mig, at netop denne Tilføelse fandtes i det oprindelig fremlagte Lovforslag. Stulde denne Bestemmelse nu falde ud, saa vilde man heri, mener jeg, maatte see Opgivelse af en Ret, som forekommer mig at være aldeles naturlig begrundet i vore kirkelige Forhold, en Ret ikke blot for Folketjens, men ogsaa for vedkommende Forældre selv: til at kunne, naar de selv ønske det, lade Folketjens større Samfund træde istedetfor deres eget afsluttede mindre, og overgive Børnenes religiøse Opdragelse til dens Omhu.

F. A. Clausen: Det er i Anledning af det første Undringsforslag, som jeg har deltaget i at stille, at jeg skal tillade mig nogle Ytringer, naaget den ærede Minister, der nys talte, i det Væsentlige har sagt, hvad jeg kunde have at sige derom. De Indvendinger, den ærede Ordfører gjorde mod dette Forslag, vare egentlig ikke meget stærke, og han lagde heller ikke synderlig Vægt derpaa, idet han overhovedet bemærkede, at den væsentligste Indvending derimod vistnok var den, at han paa en Maade maatte ansee dette Forslag for overflødigt (Ordføreren: Ja!), da man ikke behøvede at lægge saa stor Vægt paa denne hele Sag; og Grunden, hvorfor han maatte ansee det for overflødigt, var den, at det vanskeligt kunde lade sig praktisk gjennemføre, naar Forældrene vare derimod og ikke selv vilde understøtte Udførelsen deraf. Jeg mener imidlertid, at der dog er en Betragtning, som bevirker, at Forslaget maa ansees for at have nogen Betydning, nemlig den Betragtning, at dette Spørgsmaal nu engang er bragt paa Bane. I det Forslag til en Lov om Børns religiøse